

**VIRGINIE DESPENTES, *Teoria King Kong. L'Altra*
Editorial, 2018. (Traducció: Marina Espasa)**

Ja sigui passejant per la ciutat, mirant l'MTV, un magazín de la televisió pública o fullejant una revista femenina, ens sobta l'explosió del *look* extremat de putot, d'altra banda molt oportú, que han adoptat moltes noies joves. En realitat és una manera de demanar perdó, de donar confiança als homes: «mira que bona nena que sóc, tot i la meua autonomia, la meua cultura i la meua intel·ligència, només penso a agradar-te» sembla que clamin les noies amb tanga. Puc permetre'm viure una altra cosa, però decideixo viure l'alienació per mitjà de les estratègies de seducció més eficaces.

Ens pot sorprendre, a primer cop que les noies adoptin amb tant d'entusiasme els atributs de la dona «objecte», que es mutilin el cos i l'exhibeixin de manera espectacular, al mateix temps que aquesta jove generació valora «la dona respectable», és a dir, la que està lluny del sexe festiu. La contradicció només és aparent. Les dones s'adrecen als homes amb un missatge tranquil·litzador: «no tingueu por de nosaltres». Val la pena portar vestits incòmodes, sabates que fan entrebancar, operar-se el nas o

augmentar-se els pits, passar gana. Mai cap societat havia exigint tantes proves de submissió als dictats estètics, tantes modificacions corporals per feminitzar un cos. Al mateix temps que mai cap societat no havia permès tant la lliure circulació corporal i intel·lectual de les dones. La sobrecharacterització femenina sembla una excusa per haver perdut les prerrogatives masculines, una manera de tranquil·litzar-se, tot tranquil·litzant-nos. «Siguem alliberades, però no massa. Volem jugar, no volem poders lligats al fal·lus, no volem fer por a ningú». Les dones es fan petites de manera espontània, dissimulen el que acaben de conquerir, es posen en posició de seductores, adoptant de nou el seu rol, de manera tan ostentosa que elles mateixes saben que —en el fons— només es tracta d'un simulacre. L'accés a poders tradicionalment masculins es barreja amb la por al càstig. Des de sempre, sortir de la gàbia ha anat acompanyat de sancions brutals.

No és tant la idea de la nostra pròpia inferioritat el que hem assimilat. Tant és quines hagin estat les violències dels instruments de control, la història quotidiana ens ha ensenyat que els homes no eren superiors ni tan diferents de les dones, per naturalesa. És la idea que la nostra

independència és nefasta la que tenim incrustada fins al moll de l'os. I transmesa pels mitjans, amb acarnissament: quants articles, des de fa vint anys, han estat escrits sobre les dones que fan por als homes, les que estan soles, les que són castigades per les seves ambicions i les singularitats? Com si ser vídua, abandonada, sola en temps de guerra o maltractada fos un invent recent. Sempre ens hem hagut d'espavilar sense l'ajuda de ningú. Afirmar que els homes i les dones s'entenien millor abans dels anys setanta és una aberració històrica. Ens freqüentàvem menys, i prou.

Dins del mateix ordre de coses, la maternitat s'ha convertit en l'experiència femenina indefugible, valorada per totes: donar vida és fantàstic. La propaganda «promaternitat» no havia estat gairebé mai tan cridanera. La presa de pèl total és el mètode contemporani i sistemàtic de la doble obligació: «Feu fills, és fantàstic i us sentireu més dones i més completes que mai», però feu-los en una societat que s'enfonsa, on la feina assalariada no està garantida per a ningú, però sobretot no per a les dones. Pariu en ciutats on l'habitatge és precari, on l'escola ha dimitit, on els nens estan sotmesos a les agressions mentals més depravades

a través de la publicitat, la tele, internet, les empreses de refrescos i companyia. Sense fill, no hi ha felicitat femenina, però educar nens en condicions decents serà gairebé impossible. Cal, sigui com sigui, que les dones se sentin fracassades. Facin el que facin, cal poder demostrar que no se n'han sortit. No hi ha una actitud correcta, per força hem comès un error en les nostres tries, se'ns considera responsables d'una fallida que en realitat és col·lectiva, i mixta. Les armes contra el nostre gènere són específiques, però el mètode s'aplica als homes. Un bon consumidor és un consumidor insegur.

Sorprenent, i fastigosament revelador: la revolució feminista dels setanta no va desembocar en cap reorganització de la cura dels nens. Ni de la gestió de l'espai domèstic. Feines voluntàries, és a dir, femenines. Ens vam quedar en el mateix estat artesanal. Políticament i des d'un punt de vista econòmic, no vam ocupar l'espai públic, no ens el vam apropiat. No vam crear les llars d'infants, ni els llocs per tenir cura dels nens que necessitàvem, no vam crear els sistemes industrialitzats de neteja a domicili que ens haurien emancipat. No vam invertir en aquests sectors econòmicament rendibles, ni per fer fortuna ni per fer un

servei a la nostra comunitat. Per què ningú no ha inventat l'equivalent d'Ikea per vigilar els nens, l'equivalent de Macintosh per portar una casa? L'organització de la col·lectivitat s'ha mantingut en mode masculí. Ens falta seguretat per sentir-nos legitimades per conquerir la política: és el mínim que ens pot passar, a la vista del terror físic i moral a què s'enfronta la nostra categoria sexual. Com si uns altres s'haguessin d'ocupar correctament dels nostres problemes, i com si les nostres preocupacions específiques no fossin tan importants. Ens equivoquem. Si és evident que les dones es converteixen en exactament igual de corruptibles i fastigoses que els homes en contacte amb el poder, és innegable que algunes consideracions són específicament femenines. Desatendre el terreny polític com ho hem fet demostra les nostres reticències a l'emancipació. És veritat que per barallar-se i triomfar en política cal estar disposada a perdre la feminitat, perquè cal estar disposada a combatre, triomfar, demostrar poder. Cal oblidar ser dolça, agradable, servicial, cal permetre's dominar l'altre, públicament. Prescindir de la seva aprovació, exercir el poder de manera frontal, sense fer escarafalls ni demanar perdó, perquè hi haurà molt pocs competidors que us felicitaran si els guanyeu.

La maternitat s'ha convertit en l'aspecte més glorificat de la condició femenina. També és, a Occident, L'esfera en la qual el poder de la dona ha augmentat més. El que és cert des de fa temps sobre les filles, aquesta influència total de la mare, ho ha esdevingut també sobre els fills. La mare sap el que és bo per al seu fill, ens ho repeteixen de totes les maneres, com si portés incorporat aquest poder prodigiós. Rèplica domèstica del que s'organitza en el camp col·lectiu: l'Estat, que cada dia ens vigila més, sap millor que nosaltres què hem de menjar, beure, fumar, llegir, entendre, com ens hem de desplaçar, gastar els nostres diners, distreure'ns. Quan el govern reclama que hi hagi policia a les escoles, o l'exèrcit circulant pels barris, no és una figura viril de la llei el que introdueixen a casa dels nens, sinó la prolongació del poder absolut de la mare. Només ella sap castigar, quadrar, mantenir els nens en un estat de criança permanent. Un Estat que es projecta en forma de mare totpoderosa és un Estat feixistoide. El ciutadà d'una dictadura torna a l'estat del nadó: acotxat, alimentat i guardat al bressol per una força omnipresent, que ho sap tot, ho pot tot, té tots els drets sobre ell, pel seu propi bé. A l'individu se li arrabassa l'autonomia, la seva capacitat d'equivocar-se, de posar-se en perill. La nostra

societat tendeix cap aquí, possiblement perquè ja fa temps que vam deixar enrere la nostra època de grandesa, i estem en regressió cap als estadis d'organització col·lectiva que infantilitzen l'individu. Dins de la tradició, els valors virils són els valors de l'experimentació, de la presa de riscos, de la ruptura amb la llar. Quan, per tot arreu, la virilitat de les dones és menystinguda, entorpidada, designada com a nefasta, els homes s'equivoquen si se n'alegren, o si se senten protegits. És tant la seva autonomia com la nostra la que es posa en qüestió. En una societat liberal vigilada, l'home és un consumidor com un altre, i no és desitjable que tingui molts més poders que una dona.

El cos col·lectiu funciona com un cos individual: si el sistema és neuròtic, engendra estructures autodestructives de manera espontània. Quan l'inconscient col·lectiu, a través d'aquests instruments de poder que són els mitjans i la indústria de l'entreteniment, sobrevalora la maternitat, no és per amor a les coses femenines, ni per cap bondat global. La mare investida de totes les virtuts és el cos col·lectiu que s'està preparant per a la regressió feixista. El poder que concedeix un Estat malalt és sospitós per força.

Sentim avui homes que es lamenten perquè l'emancipació feminista els treu virilitat. Troben a faltar un estat anterior, quan la seva força s'arrelava en l'opressió femenina. Obliden que aquest avantatge polític que se'ls havia donat tenia un cost: els cossos de les dones només pertanyen als homes per contrarestar el fet que els cossos dels homes pertanyen a la producció, en temps de pau, i a l'Estat, en temps de guerra. La confiscació del cos de les dones es produeix al mateix temps que la confiscació del cos dels homes. Ningú, hi guanya, en aquest afer, tret d'alguns dirigents.

El soldat més conegut de la guerra de l'Iraq és una dona. Els Estats ara ja només envien els pobres al front. Els conflictes armats s'han convertit en territoris mixtos. Cada vegada més, la polaritat dins de la realitat es produeix en funció de la classe social.

Els homes denuncien amb virulència injustícies socials o racials, però es mostren indulgents i comprensius quan es tracta de la dominació masclista. N'hi ha molts que volen explicar que el combat feminista és secundari, un esport de rics, no pertinent ni urgent. Cal ser un cretí, o fastigosament

deshonest, per trobar una opressió insuportable i una altra, en canvi, plena de poesia.

De la mateixa manera, les dones haurien de posar interès a pensar molt més en els avantatges de l'accés dels homes a una paternitat activa, que no pas aprofitar-se del poder que se'ns confereix políticament, via l'exaltació de l'instint maternal. La mirada del pare sobre el nen constitueix una revolució en potència. Poden explicar a les filles, sobretot, que tenen una existència pròpia, fora del mercat de la seducció, que són capaces de fer servir la força física, tenir esperit d'emprenedores i d'independència, i valorar-les per aquesta força, sense por d'un càstig immanent. Poden ensenyar als fills que la tradició masclista és una trampa, una restricció severa de les emocions, al servei de l'exèrcit i de l'Estat. Perquè la virilitat tradicional és una tasca tan mutiladora com la crida a la feminitat exigeix, de fet, ser un home, un de debò? Repressió de les emocions. Amagar la sensibilitat. Sentir vergonya de la delicadesa, de la vulnerabilitat. Deixar enrere la infantesa de manera brutal, i per sempre: els homes-nens no tenen bona premsa. Estar angoixat per la mida de la polla. Saber fer disfrutar les dones sense que elles sàpiguen o vulguin indicar les

passes a seguir. No mostrar les debilitats. Emmordassar la sensualitat. Vestir-se amb colors neutres, portar sempre les mateixes sabates tosques, no jugar amb els cabells, no portar gaires joies, ni gens de maquillatge. Haver de fer el primer pas, sempre. No tenir cap cultura sexual per millorar l'orgasme. No saber demanar ajuda. Haver de ser valent, encara que no se'n tinguin gens de ganes. Valorar la força sigui del caràcter que sigui. Demostrar agressivitat. Tenir un accés restringit a la paternitat. Tenir èxit social, per poder-se pagar les millors dones. Tenir por de l'homosexualitat, perquè un home, un de debò, no ha de ser penetrat. No jugar a nines quan ets petit, acontentar-se amb els cotxets i les armes de plàstic súper lletges. No tenir gaire cura del propi cos. Estar sotmès a la brutalitat dels altres homes, sense queixar-se'n. Saber defensar-se, encara que se sigui tendre. Tenir la feminitat capada, de manera simètrica a les dones que renunciïn a la seva virilitat, no en funció de les necessitats d'una situació o d'un caràcter, sinó en funció del que el cos col·lectiu exigeix. Per tal que, sempre, les dones enviïn els fills a la guerra i els homes acceptin d'anar a fer-se matar per salvar els interessos de tres o quatre cretins de visió limitada.

Si no avancem cap a aquest terreny desconegut que és la revolució dels gèneres, ja sabem de sobra cap a on involucionem. Un Estat totpoderós que ens infantilitza, intervé en totes les nostres decisions, pel nostre bé, que — amb el pretext de protegir-nos millor— ens manté en un estat infantil, ignorant, de por i de sanció, d'exclusió. El tractament de favor que fins aleshores estava reservat a les dones, amb la vergonya com a instrument punxant per mantenir-les aïllades, passives, immòbils, podria estendre's a tots. Comprendre els mecanismes de la nostra inferiorització, i com hem arribat a ser-ne les millors sentinelles, és entendre els mecanismes de control de tota la població. El capitalisme és una religió igualitarista, en el sentit que ens sotmet a tots, i que porta cadascú a sentir-se atrapat, com ho estan totes les dones.

[...]

Després d'uns quants anys d'investigació bona, lleial i sincera, vaig deduir que la feminitat és la hipocresia. L'art de la servilitat. Ho podem anomenar seducció fer-ne una cosa glamurosa. Però rarament és un esport d'alt nivell. En general, es tracta d'acostumar-se a comportar-se com un inferior. Entrar en una habitació, mirar si hi ha homes, voler

agradar-los. No parlar gaire fort. No expressar-se en un to categòric. No asseure's amb les cames obertes per estar ben assegurada. No expressar-se en un to autoritari. No parlar de diners. No voler agafar el poder. No voler ocupar un lloc d'autoritat. No buscar el prestigi. No riure gaire fort. No ser gaire graciosa. Agradar als homes és un art complicat, que demana que esborrem tot el que tingui a veure amb el terreny de la potència. Mentrestant, els homes, en tot cas els de la meva edat i més, no tenen cos. No tenen edat, no tenen corpulència. Qualsevol imbècil vermell per l'alcohol, calb, amb panxa i un *look* de merda podrà permetre's fer observacions desagradables si no les troba prou elegants, o comentaris fastigosos si l'emprenya no poder-se-les follar. Són els avantatges del seu sexe. Els homes volen fer passar l'excitació més patètica per una cosa simpàtica i impulsiva. Però no hi ha gaires Bukowskis, en la majoria dels casos són simples desgraciats. Com si jo, perquè tinc vagina, em cregués ser la Greta Garbo. Estar acomplexada, vet aquí el que és femení. Esborrada. Escoltar bé. No brillar massa intel·lectualment. Prou culta per entendre el que t'explica un cregut. Xerrar és femení. Tot el que no deixa rastre. Les tasques domèstiques es fan i refan cada dia, no tenen nom. Ni els grans discursos, ni

els grans llibres, ni les grans coses. Les coses petites. Mones. Femenines. Però beure: viril. Tenir amics: viril. Fer el pallasso: viril. Guanyar molts diners: viril. Tenir un cotxe gros: viril. Comportar-se de qualsevol manera: viril. Fer bromes mentre fumes porros: viril. Ser competitiu: viril. Ser agressiu: viril. Voler follar amb molta gent: viril. Contestar amb brutalitat a alguna cosa que t'amenaça: viril. No estar-te gaire estona per arreglar-te al matí: viril. Portar roba perquè és pràctica: viril. Tot el que és divertit de fer és viril, tot el que permet sobreviure és viril, tot el que et fa guanyar terreny és viril. No ha canviat tant, tot això, en quaranta anys. L'únic avenç important és que ara nosaltres els podem mantenir. Perquè treballar per guanyar-se les garrofes és un compromís massa gros per als homes, que són artistes, pensadors, personatges complexos i terriblement fràgils. El sou mínim és una cosa que més aviat s'han de guanyar les dones. Evidentment, a més, caldrà entendre que això de ser uns mantinguts els pugui posar violents o desagradables. Si ensensem que és fàcil, quan som de la raça dels grans caçadors, no ser el que porta la carn a casa. Els homes, ja ens està bé, ens passem el dia provant d'entendre'ls. Perquè la

desesperació grandiosa també té sexe, i nosaltres, el que practiquem, són planys de queixa.

No dic que ser una dona sigui una obligació terrible. N'hi ha que ho fan molt bé. El que és degradant és que sigui una obligació. Les grans seductores, evidentment, són les reines del mambo, entre les divinitats locals. Patinadores artístiques també, això té classe. No se'ns demana a totes que siguem patinadores. Muntar a cavall, aixà també té el seu encant. Però no et porten una sella i un cavall a partir del moment que vols existir.

Reportatge en una cadena d'informatius per cable, un documental sobre noies de barri. Més exactament: sobre la seva inquietant pèrdua de feminitat. Veiem tres noies amb bones tetes que diuen paraulotes com camioners, i una d'elles prova d'arraconar no sé qui sota d'una escala amb la intenció de clavar-li una pallissa. Barri desolat, joventut sense feina, unes noies que saben que no tindran més oportunitats que els seus pares, és a dir, que es moriran de gana. Aquestes imatges incòmodes, per algú de la meua edat, d'una França que s'ha convertit en un país del quart món. Una pobresa extrema al costat del luxe més indecent. El que inquieta els locutors, i ho diuen sense riure, és que

les noies no portin mai faldilles. I que parlin malament. Els sorprèn, són sincers. Ells s'imaginen, tranquils, que les noies neixen dins d'una mena de roses virtuals i que s'haurien de convertir en criatures dolces i plàcides. Fins i tot inserides en un entorn hostil on val més que sàpigues clavar un cop de cap a la cara de l'altre si vols sobreviure mínimament. Les dones s'haurien d'ocupar de coses boniques, de regar les plantes tot cantussejant dolçament. Això és el que els inquieta de debò, del que han filmat. Aquestes dones no s'assemblen a les dones dels barris alts, a les noies de les revistes, a les noies de les grans escoles de negocis. El periodista que ha escrit aquest comentari té la impressió que és natural ser una dona com les que l'envolten. Que aquesta feminitat no té raça, ni classe, que no està construïda políticament, es pensa que, si deixem que les dones siguin el que han de ser, de manera natural, de la manera més admirablement poètica, es convertiran en les dones que treballen i sopen al seu voltant: unes burgeses blanques com cal.

[...]

Com a escriptora, la política s'organitza per fer-me anar més lenta, per treure'm recursos, no tant com a individu

però sí com a femella. No m'ho prenc amb gràcia, filosofia o pragmatisme. Com que se m'imposa, m'hi adapto. M'hi adapto amb ràbia. Sense humor. Encara que abaixi el cap i escolti tot el que no vull escoltar i calli perquè no tinc alternativa. No tinc la intenció d'excusar-me pel que m'ha estat imposat, ni de pretendre trobar això formidable.

Angela Davis, evocant l'esclava negra americana: «Havia après, a través de la feina, que el seu potencial de dona equivalia al d'un home».

Això del sexe feble sempre ha estat una broma. Podem parlar amb tota la condescendència que vulguem de les dones negres que mouen el cul amb una eficàcia que ens desarma als videoclip de hip-hop, podem compadir-les perquè les utilitzen com a dones degradades: són les filles dels esclaus, han treballat com homes, han estat fuetejades com homes. Angela Davis: «Però a les dones no només les fuetejaven i mutilaven, també les violaven». Prenyades a la força i abandonades perquè tinguessin cura dels fills. I van sobreviure. El que les dones han passat, no és només la història dels homes, com els homes, sinó la seva pròpia opressió específica. D'una violència inaudita. I d'aquí surt una proposta senzilla: aneu-vos-en a prendre pel cul, tots,

amb la vostra condescendència, les vostres collonades d'una força garantida pel d'una protecció puntual o de les vostres manipulacions de víctimes per a qui l'emancipació femenina seria difícil de suportar. El que és difícil és ser una dona, encara, i aguantar totes les vostres imbecil·litats. Els avantatges que obteniu de la nostra opressió estan en perill. Quan defenseu els vostres privilegis de mascle sou com els empleats dels grans hotels que es creuen que són els propietaris del lloc... uns servents arrogants, i res més.

Quan el món capitalista s'enfonsa i no pot satisfer les necessitats dels homes, quan ja no hi ha feina, ni dignitat a la feina, quan tot és absurditat i crueltat de les obligacions econòmiques, vexacions administratives, humiliacions burocràtiques, certesa que ens estan estafant cada vegada que comprem alguna cosa, encara se'ns en considerarà responsables. És el nostre alliberament el que els fa infeliços. No és el sistema polític que tenim el que n'és responsable, és l'emancipació de les dones.

Voler ser un home? Sóc millor que això. Me'n ric, del penis, Me'n ric de la barba i de la testosterona, tinc tota

l'agressivitat i el coratge que em calen. Però és clar que ho vull tot, com un home, en un món d'homes, vull desafiar la llei, De manera frontal. Res de biaixos, res d'excuses. Vull obtenir més del que se m'havia promès al principi. No vull que se'm faci callar. No vull que em diguin el que puc fer. No vull que m'obrin la pell per inflar-me els pits. No vull tenir un cos de noieta filaberquí ara que m'acosto als quaranta. No vull defugir el conflicte per no revelar la meva força i arriscar-me a perdre la meva feminitat.

Una ostatge ha estat alliberada, i ha declarat a la ràdio: «Finalment m'he pogut depilar, perfumar, he retrobat la meva feminitat». En tot cas, és el fragment que han triat emetre. No vol sortir, veure els amics, llegir diaris. ¿Es vol depilar? Hi té tot el dret. Però que no diguin que ho he de trobar normal.

Monique Wittig: «Avui hem tornat a caure a la trampa, en l'habitual cul-de-sac de l'és-meravellós-ser-una-dona».

Dit per homes, és clar i retransmès per les col·laboradores, sempre disposades a defensar els interessos del mestre. Tot el que als homes d'edat madura els agrada dir de nosaltres. Que callen la continuació lògica del seu «és

meravellós ser una dona»: jove, prima, amb capacitat d'agradar als homes. Si no, no té res de meravellós. És dues vegades més alienant.

Els agrada parlar de dones, als homes. Així s'estalvien parlar d'ells. ¿Com s'explica que, en trenta anys, cap home hagi produït el més text innovador sobre la masculinitat? Ells que parlen tant i són tan competents quan es tracta de dir banalitats sobre les dones, i com és que callen tant sobre el que els concerneix? Perquè se sap que, com més parlen, menys diuen. Del més essencial, del que tenen de debò al cap que nosaltres parlem d'ells, potser? Per exemple, ¿es volen sentir dir a què s'assemblen, vistes des de fora, les seves violacions col·lectives? Diries que volen veure's follar, mirar-se les polles els uns als altres, estar junts mentre trempen, semblaria que tenen ganes de clavar-se-la els uns als altres. Semblaria que tenen por d'acceptar que allò de què tenen realment ganes és de follar entre ells. Als homes els agraden els homes. Ens expliquen tota l'estona com els agraden les dones, però totes sabem que ens menteixen. S'estimen entre ells. Es follen a través de les dones, molts d'ells ja estan pensant en els amics quan estan dins d'un cony. Es miren al cine,

es donen bons papers, es troben poderosos, fanfarronegen, no s'ho poden creure, que forts que són, i guapos i valents. Escriuen els uns per als altres, es congratulen, es donen suport. Tenen raó. Però a força de sentir-los queixar-se perquè les dones no follen prou, no els agrada el sexe com caldria, no entenen mai res, no podem evitar preguntar-nos: ¿què esperen per encular-se? Feu-ho. Si això pot fer que estiguen més somrients, vol dir que està bé. Però, entre les coses que se'ls han inculcat correctament, hi ha la por de ser marica, l'obligació d'estimar les dones. Llavors, van drets com un pal i no surten de la fila. Bufen, però obeeixen. Mentrestant, claven una hòstia a una noia o dues, enfadats per haver-s'hi de conformar.

Hi va haver una revolució feminista. Es van articular paraules, tot i la bona educació, tot i les hostilitats. I continuen fluint. Però, de moment, res sobre la masculinitat. Hi ha un silenci espantat de noiets fràgils. Ja n'hi ha prou. El sexe pretesament fort, que cal protegir tota l'estona, consolar, cuidar, tractar amb cura. Que cal defensar de la veritat. Que les dones són unes garses com les altres, i els

homes uns putes i unes mares, tot dins de la mateixa confusió. Hi ha homes que estan fets més aviat per a la recol·lecció, la decoració d'interiors i per portar els nens al parc, i dones fetes per anar a trepanar un mamut, per fer soroll i emboscades. Cadascú al seu terreny. L'etern femení és una enorme broma. Sembla que la vida dels homes depengui de fins quan es mantingui la mentida... *femme fatale*, *bunny girl*, infermera, lolita, puta, mare benevolent o castradora. Tot això és cinema. Una posada en escena de signes i precisió dels vestits. ¿Què permet assegurar, això? No se sap exactament de què tenen por, si els arquetips construïts amb totes les peces s'enfonsen: les putes són individus ordinaris, les mares no són intrínsecament ni bones ni valentes ni amoroses, i el mateix passa amb els pares, depèn de les persones, de les situacions, dels moments.

Deslliurar-nos del masclisme, aquesta trampa per a imbècils que només consola els picats. Admetre que se'ns en fot, respectar les reparticions de qualitats. Sistema de mascarades obligatòries. ¿De quina autonomia tenen tanta por als homes que continuen callats, sense inventar-se

res? sense produir cap discurs nou, crític, inventiu, sobre la seva condició?

¿Quan arribarà l'emancipació masculina?

Són ells, sou vosaltres els qui heu de conquerir la vostra independència. «Sí, però quan som dolços, les dones prefereixen els cafres», ploriquegen els antics privilegiats. No és veritat. A algunes dones els agrada la potència, no en tenen por si ve de l'altre. La potència no és una brutalitat. Les dues nocions són ben diferents.

LEMMY CANTONA BREILLAT PAM GRIER HANK
BUKOWSKI CAMILLE PAGLIA DENIRO TONY MONTANA
JOEY STARR ANGELA DAVIS ETA JAMES TINA
TURNER MOHAMED ALI CHRISTIANE ROCHEFORT
HENRY ROLLINS AMELIE MAURESMO MADONNA
COURTNEY LYDIA LUNCH LOUISE MICHEL
MARGUERITE DURAS CLINT JEAN GENET... És qüestió
d'actitud, de coratge, d'insubmissió. Hi ha una forma de
força que no és ni masculina ni femenina, que impressiona,
desassossega, dóna confiança. Una capacitat de dir no,
d'imposar el teu punt de vista, de no sortir per la tangent.

Se me'n fot que l'heroi porti faldilla i tingui les tetes grosses o que s'empalmi com un cérvol i fumi puros.

És clar que és difícil ser una dona. Pors, obligacions, imperatius de silenci, crides a un ordre que fa temps que ha fracassat, festival de limitacions imbècils i estèrils. Sempre estrangeres, fent feina de merda, proporcionant la matèria primera i mantenint un perfil baix... Però, al costat del que suposa ser un home, això sembla una broma... Perquè, en realitat, no som nosaltres les que tenim més por, ni les que estem més desarmades, ni a qui posen més traves. El sexe que ho aguanta tot, el de la valentia, el de la resistència, sempre ha estat el nostre. No és que ho hàgim pogut triar, tampoc.

La veritable valentia. Enfrontar-se a allò que és nou. Possible. Millor. ¿Fracàs a la feina? ¿Fracàs a la família? Bones notícies. Perquè qüestionen automàticament la virilitat. Una altra bona notícia. Ja n'hem tingut prou, d'aquestes collonades.

El feminisme és una revolució, no un reordenament de consignes de màrqueting, no una promoció vaga de la fel·lació o de l'intercanvi de parelles, no es tracta només de

millorar els nivells salarials. El feminisme és una aventura col·lectiva, per a les dones, per als homes, i per als altres. Una revolució que està en marxa. Una manera de veure el món, una tria. No es tracta d'oposar els petits avantatges de les dones als petits privilegis dels homes, sinó de fotre-ho tot enlaire.

És a dir que, fins ara, noies, i bon viatge...